

kunne indskrænkes i hendes Skole som i Forskolelærerindens, saaledes at de kunde blive stillede nogenlunde lige.

Nu kommer jeg da til det Punkt, hvorfor jeg egentlig begærede Ordet, og det er dette: At jeg gerne vilde bringe den højtærede Minister en varm Tak for hans Udtalelser i Gaar om Sandsynligheden for, at de gamle Lærerenker, som sidde tarveligt og smaat i det, kunne faa et Tillæg til deres Pension, ja, at muligvis ogsaa de Lærere, som ere pensionerede før 1899, kunne faa et større eller mindre Tillæg til deres Pension. Jeg er sikker paa, at disse den højtærede Ministers Udtalelser vilde vække Glæde i mange af disse gamles Hjem. Men derimod forekommer det mig, at den Tidsgrænse, den højtærede Minister satte, vil komme til at virke ubilligt og uretfærdigt. Jeg vil overhovedet sige, at en Tidsgrænse for, hvem der skal have Tillæg til Pensionen og hvem ikke, altid vil komme til at virke mere eller mindre uheldigt. Jeg skal søge at oplyse dette med nogle Bemærkninger.

Der er nu først og fremmest dette, at Skoleloven ganske vist udkom under 24. Marts 1899, men det varede dog 2 Aar, inden den traadte i Kraft, og alle de Lærere, som ere afskedigede mellem 1899 og 1901, ere afskedigede og have faaet deres Pension beregnet efter den gamle Lønningslov ligesom de Lærere, der ere afskedigede før 1899. Man vil altsaa, hvis man vil øve Ret og Retfærdighed, blive nødt til at flytte Grænsen op til 1901. Men selv efter at Loven er traadt i Kraft, faar den Lærer, som har søgt Afsked derefter, jo ikke straks hele sin Pension beregnet efter den ny Lønningslov. Den, der blev afskediget 1902, fik de $\frac{4}{5}$ af sin Pension beregnet efter Lønningsloven før 1899 og kun den ene Femtedel efter den ny Lov. Og dette bliver det ved med i 5 Aar med en Stigning af $\frac{1}{5}$ hvert Aar. Først naar vi naa op til 1906, faa de altsaa fuld Pension efter den ny Lov. Jeg mener da, der ogsaa kan tilkomme dem, der delvis faa deres Pension beregnet efter de gamle Lønningsforhold, et delvist Tilskud til deres Pension lige saa godt som dem, der have faaet fuld Pension efter den gamle Lønningslov. Men saa bliver der kun dem tilbage, som ere afskedigede i 1907, og jeg mener dog, det vilde se mærkeligt ud, hvis man gav alle afskedigede Lærere og Lærerinder et Tillæg til deres Pension, men skar dette eneste Aar fra. Jeg tror derfor, man i Stedet for at sætte en saadan Tidsgrænse hellere maatte bruge de gamle Regler for Stats-

tilskud, som man har brugt ved alle midlertidige Alderstillæg, man har givet, og betragte Forhøjelsen af Pensionen som et Dyrtidstillæg; man kan jo der sætte en Maksimumsgrænse, man kan sætte den ved 1.400 eller 1.500 Kr. Saa vil man naa Maalet og øve Retfærdighed. Og saa tror jeg ogsaa, der maa kunne gives Tilskud efter en faldende Skala opad, saaledes at jo større Pension vedkommende har, des mindre Tillæg faar han. Til Trods for de Fejl, den ærede Ordfører paaviste i Gaar ved denne Skala, kunde man dog, naar disse Fejl bleve pillede ud, maaske godt benytte denne Skala — jeg mener nu, den ikke behøvede at falde slet saa rask som her —, altsaa en faldende Skala, saa de, der have en lille Pension, faa et større Tillæg, og de, der have en større Pension, et mindre Tillæg. Jeg tror, det vil være retfærdigere end at slaa en Streg ved Aarene 1899 — 1901 og sige, at de, der staa paa den ene Side af Stregen, faa Pensions-tillæg, men alle de, der staa paa den anden Side, faa det ikke. Det er dette, jeg vil henstille til den højtærede Minister at tage under velvillig Overvejelse: om dette at fastsætte en Maksimumsgrænse for, hvem der skal have Tillæg, og en faldende Skala ikke var bedre end denne Tidsgrænse.

Sabroe: Jeg vil gerne i Overensstemmelse med de Udtalelser, der ere faldne fra nogle af mine Meningsfællers Side her i Debatten, have Lejlighed til at fastslaa, at Bykommunerne i al Almindelighed udrede forholdsvis mere til Skolevæsenet end Landkommunerne, og at de Tal, som det ærede Medlem for Kællerup (Jensen-Knudstrup) fremkom med forleden Dag, aldeles ikke kunne rokke ved den Kendsgerning, at Bykommunerne ere overordentlig stærkt trykkede, ikke alene af Skoleudgifterne, men af Udgifter paa adskillige andre Konti, som i Virkeligheden burde fordeles paa et mere retfærdigt og naturligt Grundlag, nemlig ved at Staten overtog eller delvis overtog disse Konti. Jeg vil gerne til den ærede Ordfører for Regeringspartiet bemærke, at vi saaledes i vore Bykommuner maa underholde en meget stor Del af Landkommunernes fattige og alderdoms-understøttede. Procentantallet af de af vore fattigunderstøttede, der ere fra Landet, er i vore Bykommuner for mange Byers Vedkommende 24 pCt., for Kvindernes Vedkommende 42 pCt. Den gennemsnitlige Procent er omkring ved de 30. Det vil sige, at omkring $\frac{1}{3}$ af de fattig-